

[Jens Thomsen.]

enkelte Samfundsborgere blev styrket i samme Udstrækning, som Socialloven har svækket den. Man har vel tænkt sig, at Udligningen gennem Socialloven og den kommunale Udligningsfond vilde bevirke en Aflastning for de Byer, der har de store Udgifter til sociale Formaal, og det vil jo ogsaa ske i nogen Grad i første Omgang, men Udgifterne i de Kommuner, der har gjort sig særlige Anstrengelser for at holde Udgifterne til Understøttelserne nede, vil vokse meget hurtigt, saa de kommer paa Højde med de andre. Det vil ganske sikkert vise sig, at Udgifterne til Socialloven stadig vil blive langt større, end man havde beregnet.

I mange Landkommuner er der en Landarbejderstand, der næsten intet Arbejde har ved Landbruget. De foretrækker at have løst Arbejde til en højere Betaling fremfor at tage fast Arbejde. Paa Grund af manglende Indtjeningsmuligheder i Landbruget bliver Efterspørgselen efter løs Arbejdskraft meget begrænset. Resultatet bliver, at vedkommende baserer sin Eksistens paa Arbejdsløshedsunderstøttelse, suppleret med lidt Vejarbejde og Nødhjælpsarbejde.

Forleden kom der en Mand til mig og bad om Lov til at slaa nogle Sten; en af Sogneraadets Medlemmer havde sagt, at han godt maatte slaa Sten til Kommunen, hvis han selv kunde skaffe sig Stenene. Et Par Dage senere kom han igen og meddelte, at han ikke maatte slaa Stenene, for han skulde gaa arbejdsløs en Maaned endnu, han havde haft Arbejde sidste Sommer. Det viser, hvordan man baserer sin Eksistens paa det Arbejde, som Kommunen kan skaffe, og saa Understøttelse for Resten. Da det er meget begrænset, hvad Kommunerne kan skaffe af Arbejde til hver, bliver det i stor Udstrækning Understøttelsen, der danner Grundlaget for Levemulighederne.

Det bliver meget utilfredsstillende Forhold for en saadan Landarbejderstand, men endnu værre er det for de unge Mennesker, der lader sig friste af Systemet og tager Understøttelse i Stedet for at tage en fast Plads. Man kan vel ikke rette stærke Berekjendelser mod den Ungdom, der tager sig en Ferie ved Hjælp af Arbejdsløshedsunderstøttelsen, men det Samfund, der leder dem i Fristelsen, paatager sig et tungt Ansvar. Det Folk, der vil sikre sin Fremtid, gør det ved at opfostre en Ungdom, der kan bære Fremtiden. Men hvordan skal den Del af Ungdommen, der lever af Understøttelse i Lediggang, bære sin Part af

Fremtiden? Det nuværende System, der frister Ungdommen til at gaa ind i Arbejdsløsheden, saar en ond Sæd og undergraver Folkets Fremtid. Der maa gøres alt muligt for at modarbejde denne Fristelse og denne Tendens.

Til Lovforslaget om Ændring af § 17 i Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring kan vi ogsaa give Tilslutning. Det maa erkendes, at det er fuldstændig meningsløst, at Samfundet samtidig kan hærges baade af Arbejdsløshed og af Arbejdsmangel. Desværre maa jeg sige, at vi har ikke den Opfattelse, at den foreslaaede Ændring vil kunne ophæve det nuværende uheldige Forhold. Det kan kun ophæves ved at give Landbruget lignende Indtjeningsmuligheder, som findes i andre Erhverv. Den Dag Arbejderne kan opnaa samme Løn i Landbruget som i Industrien, vil der ingen Arbejdskraftmangel være i Landbruget. At der tilvejebringes mere Lighed i Indtjeningsmuligheder, er ogsaa en Betingelse for at faa de nuværende unaturlige Forhold med Arbejdsløshed og Arbejdskraftmangel paa samme Tid ophævet.

Naar der er mindre Indtjeningsmuligheder i Landbruget end i andre Erhverv, er Aarsagen dertil de Beskyttelsesforanstaltninger, Staten har gennemført. Det er dem, der giver bedre Indtjeningsmuligheder i de beskyttede Erhverv, og Byrderne fra denne Beskyttelse væltet over paa Landbruget og fremkalder Arbejdskraftmangel. Havde Lovgivningsmagten gennemført Mejeribrugets enstemmige Krav om en rimelig Smørordning, vilde Landbruget derigennem have faaet bedre Indtjeningsmuligheder, saa den nuværende Arbejdsmangel i Landbruget kunde ophæves. Det vilde bevirke forøget Arbejde. Der er mange Fornylsudsudgifter og Vedligeholdelsesudgifter, baade til Bygninger, Redskaber og Maskiner, der er holdt tilbage paa Grund af manglende Indtægter. Bedre Indtjeningsmuligheder for Landbruget vilde ikke blot afskaffe den nuværende Arbejdsmangel, men det vilde medføre betydelig mere Beskæftigelse for Haandværk, Industri og Handelsstand.

Vi vil, som sagt, medvirke til at bøde paa de uheldige Forhold gennem ændrede Lovbestemmelser paa disse Omraader, men virkelig Afhjælpning opnaas kun ved, at Landbruget faar lige Arbejdsvilkaar med de andre Erhverv.

Om Forslaget til Lov om ændrede Regler for Statskassens Refusion til Kommunerne vil jeg sige, at vi har selvsagt ikke noget imod, at Kommunerne faar Refusion fra